

Ylermi Soini

SIRAK

SIRAK

Ylermi Soini

© 2023 Ylermi Soini

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-0886-6

1

Oli vuosi 2015. Sirak oli herännyt. Seisoi alushousuisillaan viidennen kerroksen parvekkeelta tuijotellen Tukholman aamuöisiä valoja. Sirak poltteli tupakkaa. Katse oli tyhjä ja kaukainen, se ei etsinyt mitään. Aivoissa takoi tympääntyneisyys kaikkeen. Tämä oksettava maa, Ruotsi. Ja sen ällöttävä kansa. Se sai voimaan pahoin. Itsevarmat, omahyväiset ruotsalaiset. Niillä oli rahaa, niillä oli menestystä, ne ottivat pakolaisia. Vain voidakseen sanoa; katsokaa meitä, olemme hyviä, olemme inhimillisiä. Tosiasiassa hymyilevän ruotsalaisen kuoren alla asui narsisti. Kansa oli niin täynnä narsismia, että se kuvotti, se oksetti, se potutti. Miksi tämä itseriittoinen, omahyväinen kansa sai menestyä? Sitä Sirak mietti imiessään sätkää.

Sirak sylkäisi parvekkeen laatoitetulle lattialle. Hän suuntasi katseensa sisään. Sängyllä makasi vaaleaihoinen nainen. Selma. Sirakin tyttöystävä. Tai poku. Kaunis, kurvikas nainen. Kuin Afrodite. Mutta näitä oli helppo saada, jos oli ulkomaalainen. Jos oli tumma iho ja musta tukka niin naiset lakosivat kuin vilja. Ainakin täällä Ruotsissa. Jo monta yötä Sirak oli käyttänyt Selmaa hyväkseen. Ei hän Selmaa rakastanut, ei tietenkään, mutta poku rakasti häntä. Poku oli jopa hankkiutunut raskaaksi hänen kanssaan. Oli kolmannella kuulla. Samapa tuo minkä äpärän synnyttäisi. Ei Sirak siitä kuitenkaan huolehtisi. Olisi jo häipynyt silloin ajoissa jonnekin.

Toivottavasti Selma ei heräisi. Sirak tahtoi olla rauhassa. Katsella kaupunkia. Sen levottomia haaleita valoja kevätyön

aamuhämärässä. Mutta katse kääntyi Selmaan. Selma liikahti sängyssä. Suulla oli hymy. Onneksi ei herännyt. Tuo narttu. Selma Holmberg. Sirak kuvitteli mielessään nylkevänsä tuon kauniin naisen ja ripustavansa taljan seinälle. Miltähän se näyttäisi? Nahka oikosenaan kuin ruksi seinällä, vaaleat hiukset riippuen kohti maata. Mutta eihän siihen ollut mitään syytä, eikä se kannattanut. Oli vain ajatus. Jonkinlainen näky. Visio.

Selma, kun nyt oli seurustellut Sirakin kanssa, oli vaatinut Sirakia osallistumaan mm. keittiön töihin. ”Keitä perunoita, keitä munia, vie roskat” oli nainen mankunut töistä tultuaan. Oli pitänyt huitaista pokua. Sitten se itki. Piti lohduttaa. Ratsastaa sillä. Sitten kaikki oli hyvin. Sirak oli selittänyt, ettei se kuulunut hänen kulttuuriinsa. Nainen oli pitkin hampain hyväksynyt tämän. Tämä ruotsalainen vaalea blondi ei ymmärtänyt oikeaa maailmaa.

Selma oli asianajaja. Nainen tienasi hyvin. Sirak ei tehnyt mitään. Tietysti rahaa tuli sieltä mistä piti. Sossusta. Sekä Järjestöltä. Koodinimi ”etana”. Se oli Mullahin keksintö, niin kuin kaikki muukin typerä. Sekin, että Sirak oli tässä kirotussa Ruotsissa, jossa joka ihminen mongersi omaa kieltään. Tietysti ruotsi oli valtakieli, mutta moni ei halunnut sitä puhua. Ei Sirakkaan. Silti oli pitänyt opetella. Mullah vaati.

Selman isä oli liikemies ja juristi. Lennart Holmberg ei pitänyt Sirakista. Oli tarkistanut taustat. Äijällä oli sen verran neuroneita päässä. Kaikki eivät olleet kadonneet liikeneuvotteluissa ryypätyssä. Täytyi antaa piste äijälle. Mies oli kalju, 170 cm pitkä ja tukeva. Ihmeellisen lyhyt ruotsalaiseksi. Painopiste siis edessä,

hieman oikealle, koska siellä oli se iso rasvainen maksa. Rouva Holmberg eli Selman äiti oli nimeltään Elisabet. Äijää pitempi. Hoikahko. Painopiste taaempana, koska rasvainen takapuoli sojotti taakse. Viehättävä hymy. Sirak ei tiennyt tai osannut sanoa Lennartin hymystä mitään, koska tämä ei ollut koskaan hymyillyt hänelle. Mutta rouva hymyili. Oli suvaitsevainen. Ja oli nyt onnellinen kun Selma oli siinnyt. Sen sijaan Lennart ei ollut. Piti silti suunsa kiinni, kun ei halunnut rasismisyytettä. Ruotsissa oltiin tarkkoja. Se olikin hyvä. Ainoastaan itse ruotsalaisia pystyi haukkumaan kaikilla nimillä.

Sitten kännykkä soi. Pärisi kuin moottoripyörä. Helvetti, Sirak oli unohtanut laittaa sen hiljemmalle. Se oli tietysti Mullah, se mulkvisti. Ruukasi aina soitella joltain kamelifarmiltaan. Mutta se ei ollut Mullah vaan joku Ingrid.

-Häh? sanoi Sirak

-Täällä Ingrid, kuului juopuneen naisen ääni, hei kulta.

-Kuka Ingrid? Sirak kysyi, kun ei muistanut kaikkia pokujaan.

-Jestas, minä olen se reipas tyttö tennareissa, sanoi juopunut naisääni.

-Soitit väärään numeroon, Sirak sanoi huomaten samalla Selman heränneen.

-Kuka se on? kysyi Selma haukotellen.

-Joku juoppo, sanoi Sirak.

-Juoppo! huusi ääni toisesta päästä. Sinähän painelit ja minä vikisin. Gammelvägen 6 d 45. Etkö muista ori?

-Kuka se on? kysyi Selma uudelleen

-En minä tiedä, Sirak sanoi rauhallisesti ja vakuuttavasti muistaen samalla kuka se oli. Tyttö tennareissa. Oli tunkenut seuraan. Suorastaan liimautunut kylkeen. Ei päässyt eroon siitä kuin tekemällä mitä se halusi.

Yhtäkkiä Selma tarttui Sirakin kännykkään (todellisuudessa Selman) ja alkoi kysellä.

-Kuka sinä oikein olet?

-Jaa kuka. Tän sun Sirakin tyttöystävä. Ja kuka sinä olet?

Aina piti mokata. Sirak oli mokannut sanomalla oikean nimensä ja ämmä oli jossain välissä urkkinut puhelinnumeron. Mullah ei pitäisi tällaisista mokista. Terroristikoulutus oli käyty ja kaiken piti olla opittua ja nyt näin. Paskat sentään.

Selma mulkaisu Sirakia myrkyllisesti.

-Sillä on syntymämerkki oikeassa pakarassaan, Ingrid niittasi juopuneella äänellään.

Niin olikin. Selma tiesi sen. Ja Sirak. Sirak oli jäämässä koukkuun. Tilanne piti jotenkin hallita. Oli vaihtoehtoja. Selman syyttäminen, Ingridin syyttäminen, väittäminen erehdykseksi? Katua? Nämä tulivat mieleen. Mikä olisi paras?

Ingrid jatkoi puhelimessa.

-Hahaha. Täähän on perhedraama. No sorry et soitin. Mut enhän mä tiennyt, kun jätkä väitti olevansa neitsyt. Ei puhunut mitään muista tyttöystävistä.

-Neitsyt? takelteli Selma ja jatkoi

-Mehän olemme kihloissa.

Tämä tuli jo itkunsekaisella äänellä niin, että pöhnäinen Ingridkin muuttui vähän sympaattiseksi.

-Anteeksi sentään, hän sanoi. Kai minä lopetan tähän.

-Ei! huudahti Selma. Meidän on tavattava ja puhuttava. Kaikkien kolmen. Sano koko nimesi ja osoitteesi.

-Kyllä se sun miehes tietää osoitteeni. Olen Ingrid. Sukunimi on ovesa.

-Tänään kello neljä iltapäivällä tavataan, Selma määräsi.

-Sopii, sanoi Ingrid kiusaantuneena ja lopetti.

Nyt tuli kuuluisa raivo. Alastomana ja täynnä vihaa Ingrid syöksyi Sirakin kimppuun. Kynnet tavoittelivat naamaa ja jalat yrittivät osua Sirakin jakoväliin. Sirak oli saanut koulutuksensa. Oli helppo torjua nartun hyökkäys. Hän pisti nopeasti vollottavan, alastoman naisen alleen sängylle ja yritti rauhoitella.

-Rauhoitu nyt, sanoi Sirak. Minähän rakastan sinua.

-Et rakasta. Sinä olet hyväksikäyttäjä, senkin pukki. Saatoit minut raskaaksi ja sitten nait muita! Selma huusi.

-Ei se niin ollut, Sirak sanoi.

-Miten sitten? Selma huusi.

-Tuo nainen. Istuin kahvilassa. Se lähenteli. Minä torjuin sen. Mutta se liimautui kiinni.

Sirak piti tauon miettien mitä keksisi nyt lisää.

-Mitä sitten, Selma sanoi. Repikö se pöksysi alas, vai miten se tiesi syntymämerkistä?

-Se sanoi minua komeaksi, Sirak sanoi. Se sanoi, että oli vaatetusalan mannekiinifirman...sellainen bongari ja että minä voisin ansaita olemalla vaatemainoksissa.

-Sitten? Selma sanoi hieman tyyntyen.

-Minä uskoin, sanoi Sirak. Se sanoi, että sillä on toimisto aivan lähellä ja että se ottaisi koekuvia.

-Nouse pois päältäni, Selma pyysi ja kävi istumaan, kun Sirak kääntyi katsellen kattoon ja iloiten keksimästään valheesta. Se näytti purevan.

Sirak jatkoi

-Menin sitten sen kanssa sinne ja siellä se halusi nähdä vartaloni. Siis ilman rihmankiertämää. Piti varmistaa, ettei ollut esimerkiksi verisuoniepämuodostumia se selitti.

Selma katsoi Sirakia sinisillä silmillään. Sirak ei vastannut katseeseen vaan katsoi kattoon jatkaen

-Ymmärsin vasta sen aikeet, kun se työnsi minut sänkyyn. Ja sitten se alkoi kopeloida. Minä heitin sen pois. Narttu oli kimpussani kuin haukka kun yritin pukea. Sain kuitenkin vaatteet päälleni, sylkäisin sitä kasvoihin ja se vannoi kosta. Nyt se kosti.

-Kerroit siis hänelle meistä? Selma sanoi pehmeästi.

-Tietenkin, Sirak sanoi, sanoin rakastavani vain sinua.

-Etkä koskenut siihen naiseen?

-En tietenkään, Sirak vakuutti. Minullahan on sinut, jota rakastan.

Selma tarttui kevyesti Sirakin tummaan laineikkaaseen tukkaan ja käänsi pään, jotta näkisi Sirakin ruskeat silmät. Omilla sinisillä silmillään hän tutkivasti katsoi Sirakia ja sanoi

-Älä sitten valehtelet. Jos valehtelet, tapan sinut.

Sirakia eivät nämä sanat liikuttaneet. Miten tämä poku nyt hänet tappaisi? Mutta se ämmä, Ingrid, saisi kyllä tuta.

-No, me tapaamme sen naisen huomenna, sanoi Selma, hänhän kertoo sitten itse.

-Tiedät, että hän valehtelee, hänet on turha tavata, sanoi Sirak.

-Sanopa, kulta miksi? Selma silitti Sirakin laineikasta päätä.

-No, en halua olla itserakas, mutta olen valitettavan komea. Naiset haluavat minua, Sirak sepitti.

Sitten Sirak alkoi kopeloida Selmaa.

-Ei nyt, kulta, Selma sanoi, ei nyt tämän jälkeen.

Mutta pian Selma vikisi ja vinkui Sirakin otteessa uskoen tietysti kaiken sen, mitä Sirak oli selittänyt.

2

Mullah soitti vasta aamulla.

-Miten menee? hän kysyi

Mullah aloitti aina näin. Äijällä ei ollut mielikuvitusta rahtuakaan.

-Olin onnesta kankeana, sanoi Sirak kuivasti.

Mullah tajusi

-Niin, se sun vaaleatukkainen pokusi. Etkö lainaisi Mullah sedälle sitä vähän?

Ingrid oli onneksi suihkussa niin pystyi heittämään huulta.

-Se on nyt täällä, mutta on suihkussa, Sirak valisti.

-Eiks se duunaa?

-Tänään on sunnuntai.

-Ai jaa, Mullah sanoi.

-Idiootti, Sirak mietti, mutta ei sanonut sitä ääneen.

-Sulle on homma, Mullah ilmoitti.

Sirak terästyi. Vihdoin toimintaa. Pystyttiin puhumaan puhelimesta, sillä ruotsalaiset olivat kieltäneet poliiseiltaan salakuuntelun. Mullah jatkoi.

-Joo, siellä lähistöllä on sellainen paikka kuin Rosenlöfs Åldningshem, tiedätkö?

-Tiedän, sanoi Sirak huokaisten. Juttu ei tiennyt hyvää. Kuulosti tylsältä. Pitikö kenties mennä siivoushommiin tai peränpesijäksi.

-Joo, siellä on sellainen gubbe, jonka nimi on Sven Rosenlund. Äijä on 96-vuotias. Se on vielä pirteä ja kirjoittelee kolumneja someen.

-Jaa, sanoi Sirak.

-No, Omar ei pidä sen jutuista. Se pilkkaa meitä, Mullah sanoi.

-Häh? Tietääkö se meistä?

-Ei tietenkään, sanoi Mullah, Mutta se vastustaa meidän...tiiäthän..kulttuuria. Se väittää, että taivaassa ei ole 70 neitsyttä marttyyreille. Se sanoo, et jos niin olisi, niin naisia pitäisi syntyä minimissään 70 kertaa enemmän kuin miehiä.

-Mut eihän se noin mene, sanoi Sirak, eihän kaikki naiset oo neitsyitä.

-No kun silloin naisten ja miesten syntymisen suhde pitäis olla vielä suurempi, Mullah sanoi.

-Mut kun ne neitsyet ovat siellä eikä maassa, Sirak sanoi. Sitä paitsi eihän kaikki kuole marttyyreina. Eihän sen järkeilyssä oo mitään järkeä.

-Omar kuitenkin loukkaantui luettuaan jutun, Mullah sanoi.

-Mitä mun sit pitää tehdä? Puhua sille järkeä? Sirak kysyi.

-Höh. Sun pitää tappaa se tietenkin, Mullah sanoi.

-95-vuotiaan ukon? Eihän siinä oo haastetta.

-Haastetta tai ei, se on sun jobi. Mä oon sun bossi ja sä teet niin kuin mä sanon.

-Joo, joo, sanoi Sirak, kyllä homma järjestyy. Eihän mun tarvi painaa kuin pikkusormella sen aataminomenaa niin on kanttu vei. Se kuolee kuin kärpänen.

-Ei niin, sanoi Mullah, sen pitää saada tuskaa, Omar vaatii.

Sirak oli hieman ihmeissään tästä ”iskusta”. Joskus tuntui, että pomoilla olisi hyvä pitää pipo päässä siellä auringonhehkutuksessa hiekka-aavikoilla. Mitä nyt yhden vanhan äijän kirjoituksista.

-Mitens kamelis jaksaa? kysyi Sirak sitten.

-Siitä Baabelista tulee vielä hyvä juoksija, Mullah sanoi innostuneena. Se peittooo vielä kaikki muut ja mä saan hynää, kunhan treenaan sitä. Mutta siis. Omar odottelee uutista viikon sisällä. Tuskan on oltava sitten mukana Sirak. Kyl sä tiedät. Jos se

ei saa tuskaa, sä saat. Keksi siis papalle hyvä lähtö. Käytä mielikuvitusta.

-Joo, joo, sanoi Sirak, luet sitten lehdestä.

Mullah sulki puhelimen.

Selma oli vielä suihkussa. Sirak rapsutti nivusiaan. Niitä kihelmöi ja kutitti. Sitten hän hörppi kahvia ja luki lehteä. Ruotsin taito oli kohtuullinen, mutta muutamat sanat tuottivat vaikeuksia. Etusivun juttu oli, että joku oli kirjoittanut jonnekin seinään ”Mutakurkut, painukaa kotiin”. Tätä kauhisteltiin. Pääministeri antoi lausunnon nollatoleranssista. Syyllinen saataisiin kiinni.

-Hei kulta, kuului Selman pirteä ääni hänen tullessaan suihkusta.

Selma istui pöytään ja kaatoi itselleen kahvia.

-Siellä paistaa ulkona aurinko, hän sanoi aurinkoisesti hohde silmissään. Sirak tiesi, että oli mentävä ulos. Hän ei pitänyt siitä. Muuten piti, muttei Selman kanssa. Oli tylsää tepastella hissukseen katuja ja puistoja vailla määränpäättä puhuen tulevaisuudesta, jota ei tulisi koskaan olemaan tuon akan kanssa.

-Minä rakastan sinua niin kauheasti, sanoi Selma Sirakille

-Niin minäkin sinua, sanoi Sirak yrittäen olla vakuuttava. Vakuuttavana olemista oli harjoiteltu Omarin opistossa, Sirakin loppuarvosana oli 6-.

No, samalla Sirak mietti Ingridiä. Se oli jotenkin ollut sähkökämpi kuin tämä lunttu. Mutta Ingrid oli mennyt kauraa. Samoin se

Astrid..ja mitä niitä nyt olikaan, näitä Ruotsin neitokaisia. Mutta Selmalla oli hynää, eikä Sirakin tarvinnut duunata. Kuitenkin hän nyt sanoi.

-Musta on vähän väärin, etten tee mitään, kun sä käyt töissä, Selma.

-Ei se haittaa, sanoi Selma. Ruotsissa moni ei käy töissä.

-Mutta se on, ja nyt siellä yhdessä vanhainkodis on jotain duunia, se oli kai Rosenlöfs Åldringshem. Mä menisin sinne kattoon...

-Hahaha, nauroi Selma herttaisesti. Etkä mene. Et varmasti.

”Mitä tää on” mietti Sirak ”Yrittääks ämmä estää?”

-Ei se sovi sinulle, kulta, Selma sanoi, ei lainkaan.

-Miten niin ei?

-Et sinä oli mikään hoitajatyyppi. Sinä olet hurja ori, Selma sanoi.

-Haluisin vain nähdä, sanoi Sirak laimeasti, mutta olkoon.

Sirakin mielestä olisikin typerää, jos hän kävisi siellä Selman kanssa. Kun ukko kuolee, on riski, että narttu laulaa jotain, jos se jostain suuttuu.

-Ole vain kotona, sanoi Selma, kyllä minä meille leivän pöytään hommaan. Ja pienelle pojalle.

-Mistä tiedät, että se on poika? Sirak kysyi

-Minä vain tiedän. Ja Selma jatkoi

Sirak on Ruotsiin tullut maahanmuuttaja, jolla on yhteyksiä terroristiverkoston. Hänellä on tiivis suhde varakkaseen ruotsalaisjuristiin, joka kuitenkin epäilee häntä pettämisestä. Sirak anoo apua Kirililtä, venäläiseltä palkkamurhaajalta. Sirak joutuu kuitenkin poliisin kynsiin, mutta pääsee omituista reittiä pitkin pakoon. Tarina seuraa Sirakin edesottamuksia, jolle antavat omat mausteensa Kirilin edesottamukset sekä poliisin toiminta.

BoD

9

789528 008866